

S❧I NGỌC – VẮN: NÓI LỜI TẠ ƠN & CA KHÚC TINH BIỆT LY- Tiếng hát NGỌC HUY❧N Mtl

CA KHÚC TINH BIỆT LY- Tiếng hát NGỌC HUY❧N Mtl

BÀI VIẾT: Nói Lời Tạ Ơn

S❧i Ngọc

Khi sang được Canada vào tháng 12 năm 1984 theo diện thân nhân b❧o lãnh, dù còn b❧ ngỡ, chưa quen với khí hậu lạnh như cái t❧ đá bi❧t đi, sau một tu❧n ngh❧ ngơi cho quen giờ gi❧c, hai chị em tôi đã không mu❧n làm phi❧n đ❧n gia đình thân nhân b❧o trợ lâu hơn nữa, chúng tôi đã b❧ qua cái giá rét hay đường xá lạ l❧m; với t❧m b❧n đ❧ metro trên tay, đi xin những chi❧c coats cũ c❧a nhà thờ, tin t❧ng vào chính b❧n thân mình đi xin việc trong những factories.

Tôi và chị đã dậy từ năm giờ sáng m❧i ngày, đứng n❧p trong một bờ tường c❧a những buildings cao t❧ng cho bớt gió, chờ xe bus mà bên ngoài tuy❧t bay ngập đường, hai chị em tôi bọc kín mít ch❧ h❧ hai con m❧t mà nước m❧t ràn rụa ch❧y vì gió nhi❧u và lạnh cóng, âm 30 độ C.

Chị tôi đã làm ❧ factory may qu❧n áo vest nam, được năm năm r❧i rời v❧ Toronto theo ch❧ng, còn tôi ch❧ làm sáu tháng thì b❧ ra đi học, nhờ có v❧n li❧ng ti❧ng Pháp từ thu❧ bé nên tôi không c❧n ph❧i m❧t một năm học ti❧ng ngoại qu❧c mà thi vào th❧ng đại học, ba năm l❧y bằng k❧ toán đ❧ làm nhà bank.

Khi tôi vừa ra trường, 25 tu❧i, đọc báo th❧y một nhà bank lớn mu❧n tuy❧n chọn một k❧ toán có kinh nghiệm lo gi❧y tờ, lương b❧ng cho nhân viên, taxes cho chính ph❧... Đúng vào ngh❧ mà tôi vừa học ra nhưng không chút kinh nghiệm nào, tôi v❧n hy vọng

và nộp hồ sơ.

Sau lần interview trước ba người bên xứ trong giới lãnh đạo của nhà bank, họ nói với nhà chờ họ sẽ gọi trong vòng một tuần cho biết kết quả. Trước khi ra về, họ còn hỏi tôi:

-Nếu làm một công việc thấp hơn trình độ của cô đã học một thời gian rồi mới tăng từ từ lên, cô có muốn làm không?

-Tôi rất muốn! tôi chưa có kinh nghiệm nên rất muốn làm bất kỳ công việc gì liên quan đến ngành accounting rồi sẽ học hỏi thêm trong lúc làm việc.

-Tốt lắm, tôi sẽ cho cô biết tin trong vòng một tuần nhé.

-Cám ơn các ông bà rất nhiều.

Thì là họ đã gọi tôi với chức mới bắt đầu, thấp nhất của nghề kế toán, lương cũng rất thấp! Tôi vẫn không thất vọng vì nghĩ mình mới ra trường, lại là dân tị nạn, chưa có chút kinh nghiệm nào, tôi bằng lòng bắt đầu từ chỗ thấp nhất! sau này có chút “kinh thức” nhà bank thì sẽ lên chức mấy hì! Tôi nuôi hy vọng và đi làm với đầy nhiệt huyết, tôi nguyện sẽ làm việc thật tốt để được tăng chức, để họ thấy người Việt rất hăng hái, rất thông minh và siêng năng cần mẫn.

Sáu tháng trôi qua, bà Solange, người coi về “quản lý nhân sự” (RH) gọi tôi lên khen thành tích tôi làm việc rất tốt, được các bạn bè xung quanh yêu mến, tin nhiệm, tôi lại học việc rất nhanh và giỏi, cuối cùng bà nói:

-Nếu nhà bank tăng chức cho cô lên làm quản lý một chi nhánh, cô nghĩ sao?

Tôi tròn tròn hai mắt, miệng hình chữ o, tôi không tin vào đôi tai của mình nữa! tôi lắp bắp không ra chữ:

-Làm sao...làm sao có thể chứ! Tôi mới làm có sáu tháng ở đây thôi, làm sao có thể làm quản lý một chi nhánh? ... tôi ...tôi ...chưa học hết mọi nghiệp vụ làm sao ...

Bà cười thật dõ mồn, trồn an tôi:

-Cô không lo vì cô sẽ được đi đâu đi học nghiệp vụ cấp tấc ba tháng, sau đó khi làm việc sẽ có người coach luôn bên cạnh cô một tháng...vì lại dưới cô còn nhiều người rất giỏi sẽ giúp cô...

-Vậy... sao những người này không được chọn làm quản lý?

-Haha cô thật dõ thương, tôi không chọn họ vì thứ nhất họ chưa có bằng đại học, thứ hai họ làm việc tấc nhưng không có tính cách lãnh đạo; tôi có thể nhìn thấy được ai vào vị trí nào để xếp đặt... Cô có vui lòng làm theo sự chỉ đạo của tôi không? hay còn câu hỏi nào khác nữa?

-Tôi... tôi ... hạnh phúc lắm khi nghe bà nói vậy, nhưng tôi vẫn sợ mình làm không tròn trọng trách!

-Tôi biết cô sẽ làm được nên mới mời cô đấy chứ! Cô rất xứng đáng! Ban lãnh đạo chúng tôi muốn khuyến khích những người trẻ, mới, có năng lực và hoài bão lên những chức vụ cao để cho những người khác noi theo gương...

Tôi nhìn bà Solange cảm động, hai tay cứ xoắn vào nhau và lòng tràn đầy biết ơn:

-Tôi thật may mắn quá! Thành thật cảm ơn bà và hứa sẽ làm việc với tấc cố trách nhiệm và lòng thành của tôi.

Tôi được chuyển đến một chi nhánh bank Ste- Justine ở nhà thương nhi đồng, dưới quyền tôi chỉ có năm người, chúng tôi coi nhau như một gia đình nhỏ, ăn uống, làm việc chung rất vui. Nơi đây tôi quen rất nhiều bác sĩ, specialist, y tá ...Tôi nhớ tên họ vanh vách mỗi thứ năm họ xuống để check lương của một tuần, lấy tiền mặt. Họ rất mến tôi vì sự tin tưởng, tôn trọng lẫn nhau, tôi chỉ cho họ những investments mới ra, tấc, nên chi nhánh của tôi có số lượng khách mới mỗi công ngày càng nhiều.

Nơi đây, tôi đã mượn vài cô tellers người Á châu mới ra trường để giúp họ có chút kinh nghiệm với việc làm, sau này xin việc dễ dàng hơn vì nơi đâu cũng cần có kinh nghiệm. Mỗi lần họp toàn thể nhà bank lúc nào tôi cũng là một nhân viên gương mẫu, đạt chỉ tiêu cả tháng.

Một hôm, giám đốc bên chi nhánh nhà thương Sacré-Coeur nghỉ bệnh trong vòng một tuần, bà Solange phone nhờ tôi:

-Cô có thể giúp tôi đến chi nhánh Sacré-Coeur làm một tuần được không vì ông giám đốc Massé bị bệnh; tôi nhờ cô vì cô đã có kinh nghiệm nhiều rồi, mấy người khác thì không lanh lợi bằng...Nhưng chỉ có một chuyện là...

-Bà cứ nói cho tôi biết là chuyện gì?

-Tôi hứa sẽ tăng lương cho cô để bù vào chuyện...

-Bà có chuyện gì cứ nói, bà đừng úng làm tôi lo đấy!

-Thực sự ra tôi cũng lo, nhưng không còn ai ngoài cô có thể làm được, cô rất vững vàng nhanh nhẹn xử lý mọi chuyện, tôi đã phải suy nghĩ lắm rồi...

-Bà cứ nói đi ạ!

-Sẽ là nhà bank đó ở dưới basement của nhà thương...

-Thì có sao đâu, tôi sẽ xuống dưới đó được mà!

-Không phải, ...Tôi thấy cô là một phụ nữ Á Châu yêu đời mong manh...

-Bà làm tôi lo lắng quá!

-Nơi đó...phải đi ngang qua một nhà xác...

-Nhà...xác??? ...Vậy rồi khách hàng vào nhà bank đó bằng ngả nào? Chỉ lẽ đi ngang qua nhà xác luôn sao?

-Từ đó đến giờ họ nói sẽ làm một con đường khác, che cái nhà

xác lại, khi xuống basement thì vào thang nhà bank, nhưng họ nói bao nhiêu năm nay rồi vẫn chưa làm. Tôi ngại cho cô chuyện đó thôi, tôi biết cô rất mạnh mẽ, nhưng thật sự tôi hết người rồi. Chỉ một tuần thôi, cô nghĩ sao? Tôi sẽ tăng lương cho cô!

Tôi không thể nào từ chối vì bà Solange đã làm ơn cho tôi rất nhiều lần, chính bà là người mượn tôi vào nhà bank, tạo điều kiện việc làm cho tôi, lẽ nào khi bà cần người tôi lại từ chối chứ! Tôi nghĩ ông giám đốc kia đã từng làm mấy năm ở nhà bank đó, khách khứa ra vào mỗi ngày, họ vẫn tốt đấy thôi! Tôi chỉ có gì đó sợ, đâu phải chỉ một mình tôi làm việc đâu, sẽ có những nhân viên khác nữa, nên nói chắc:

-Ok tôi nghĩ ... sẽ ổn đó được, nhưng chỉ một tuần thôi nhé!

-Oh! Một tuần là đủ lắm rồi, tôi cảm ơn cô đã giúp tôi nhé, tôi rất tin cô sẽ làm được mà! Tôi sẽ gửi số code qua email để sáng mai cô vào mở cửa hàng đó nhé. Chúc cô thành công!

Sáng hôm sau, tôi phải dậy sớm hơn ngày thường, vì Sacré-Cœur xa hơn nhà thờ Ste-Justine mà tôi thường làm giờ đôi lần đường, phải đi mấy chặng metro và bus mới tới.

7 :30 sáng, trời mùa đông ẩm ướt, hơi tối, nhưng nhà thờ đã tập nập người, bác sĩ, bệnh nhân đứng trong parking và phía trước sảnh. Tôi tìm đường xuống basement, theo một hành lang dài rộng tươm tất bên trong, không một bóng người; một cầu thang chân khá xa dưới xuống bên dưới hầm hơi tối tăm một chút vì đèn chưa bật và nhân viên nhà bank chưa đến nên có vẻ hơi âm u. Tôi tự hỏi sao ngân hàng lại thuê nơi đây chứ? hết chỗ rồi sao?!

Đúng như bà Solange đã nói trước cho tôi biết, bên phải là nhà xác!

Muốn vào nhà bank phải đi ngang nhà xác. Tôi tự nhủ mình sẽ phải đi qua đây năm lần như thế nữa! Tôi nhúm mồm, lấy hết can đảm, miệng lâm râm khấn vái, cầu cho những người đã nằm xuống

sớm siêu thoát, chân bước thật nhanh để đến nhà bank ở cuối con đường.

Khi vừa đến, tôi phải bấm code để có thể mở cửa vào trong, không thấy ngọn đèn nào sáng hơn ánh sáng mờ mờ hắt ra từ nhà xác bên phải, một thứ ánh sáng vàng vọt như dọa dẫm con người, tôi thò chân xuống để bấm code ngay hộp số đặt trước mặt tôi.

Bỗng tiếng nói vang lên sau lưng làm tôi giật mình hết thột thanh, muồn té xỉu, bàn tay ai đỡ vòng lưng tôi, khuôn mặt nhợt thó với mái tóc quần đen rũ xuống sát gần tôi, nụ cười dịu dàng hiện ra :

-Xin lỗi! xin lỗi đã làm cô sợ nhé! Tôi thường hay đến sớm để mở cửa nhà bank... Lần đầu tiên được biết cô, cô LyLy! Còn tôi là Isa.

-Chào... chào... Isa! ...May quá có cô đến vào giờ này với tôi, tôi sợ quá khi đi ngang cái nhà xác này, đã thế không có ánh đèn ở đây nên thật khó mà bấm code... Thôi cô quen việc hơn tôi, cô bấm code và vào trước đi nhé, tôi sẽ vào sau khi cô ra hiệu ok.

-Được lắm cô Lyly chờ ngoài này nhé, tôi vào check từ trước ra sau khoảng năm phút rồi sẽ mở cửa cho cô vào sau.

Tôi hoàn hồn, mới từ từ nhìn sang phía phải, nhà xác đã đóng cửa im ỉm, bên ngoài có đặt một chiếc đèn vàng leo lét, nếu không biết đó là nhà xác thì không đáng sợ chút nào. Chẳng mình tự dọa mình thôi!

Tám giờ là giờ ngân hàng mở cửa tiếp khách, tôi vào trong phòng giám đốc Massé ngồi làm giấy tờ sổ sách, xem xét mọi chi tiết nghiệp vụ của tuần vừa qua. Bên ngoài có một anh công viên đầu tư, một cô công viên mượn tiền nhà và xe, cùng hai cô tellers là Isa và Paule. Cũng giống như bên Ste Justine của tôi, nơi này cũng là một ngân hàng nhỏ bên trong nhà thờ Sacré-Cœur rộng lớn nên nhân viên vẫn vẹn chỉ có năm người kể cả tôi.

Khách cũng ch^o toàn là nhân viên c^oa nhà thương, hoặc thân nhân c^oa người bệnh nằm lâu năm ở đây chờ ngày ra đi.

Ste-Justine là nơi chào đón những sinh linh bé b^ong, ngày nào cũng nghe ti^ong khóc oe oe rộn rã, chào đời c^oa các bé và những nụ cười hạnh phúc c^oa người đi thăm nuôi. Còn Sacré-Cœur là bệnh viện ph^ou thuật cho người lớn, những ca bệnh nặng...Nên nơi đây thi^ou v^ong nụ cười, khuôn mặt ai cũng mang v^o đăm chiêu.

Sau khi ki^om t^ot c^o s^o sách và đ^om ti^on mặt trong két s^ot, tôi th^oy thi^ou kho^ong \$100.00, tôi mời hai c^o v^on « đ^ou tư » và « vay ti^on » vào văn phòng nói chuyện riêng, họ nói;

-Làm như ở đây có ma hay sao đó, ngày nào cũng thi^ou m^ot \$100.00, chúng tôi đ^om đi đ^om lại ti^on mặt bao nhiêu l^on và so với s^o sách không bao giờ bằng nhau c^o! thật kỳ lạ! ông giám đ^oc Massé cũng ph^oi bó tay, nên chúng tôi coi đây là ti^on «phúng đi^ou » cho h^on ma!

Tôi cãi lại và tr^on an họ:

-Ở đây là Canada nhé, không ph^oi một nước nh^o vùng Á châu mà các bạn lại tin vào ma qu^o như th^o! Mê tín dị đoan không ph^oi là đi^ou t^ot đâu! Không th^o đ^o như th^o này đ^oc, m^oi ngày m^ot \$100.00 tức là một năm 5 ngày/tu^on x 50 tu^on đi làm x 100=\$25k/năm. Các bạn đ^o một sự m^ot mát to lớn như vậy mà coi là bình thường sao chứ? Giám đ^oc lớn c^oa ngân hàng mình có bi^ot chuyện này chưa?... Nh^ot định ph^oi tìm cho ra!

-Oh chuyện này ch^o mới x^oy ra vài tháng thôi, chúng tôi c^o tìm sai sót trong s^o sách mà không ra!

-Vài tháng tức là m^oy tháng? Ngày nào cũng bị hụt như th^o?

-Kho^ong ba b^on tháng nay thôi, có lúc hụt có lúc không, nhưng nói chung thì thường xuyên hụt!

Tính tôi làm gì cũng rất cẩn thận, tôi mà, cái gì thực mục thì phải tìm cho đến nơi đến chốn; việc hụt \$100.00 mỗi ngày làm tôi suy nghĩ mãi, không thể nghĩ ngon được, tại sao giám đốc Massé lại có thể chấp nhận việc này mà không hề nói vấn đề này ra vào những lúc họp cấp giám đốc, chắc ông ta sợ tai tiếng nên đã không kể?!

Ngày thứ hai đi làm ở Sacré-Coeur, tôi đã quen với sự hiện diện của nhà xác bên tay phải, mỗi lần đi ngang qua, tôi đều niệm Nam Mô A Di Đà Phật, lại còn làm thêm câu Cầu xin mọi linh hồn sớm siêu thoát bình an, cho tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Bữa đó tôi vào sớm một mình, mở code nhà bank, xem xét mọi ngăn tủ; đây là nhiệm vụ của người đầu tiên khi mở cửa, phải kiểm tra hết nhà bank có an ninh không rồi làm dấu hiệu bằng một đồ vật gì đó, sau đó các nhân viên mới có thể vào làm việc.

Khi tôi lỡ tay kéo mạnh chiếc ngăn kéo sát cửa Marthe, bên trong một tờ giấy tiền hiện ra trong một góc kẹt, phải nhìn kỹ mới thấy, tôi thò tay vào kéo ra, \$100.00! số tiền bị hụt đây! Nhưng mà...

Trong đầu bao nhiêu câu hỏi xuất hiện, Isa?! có phải cô ta là thủ phạm của những hao hụt thường ngày không? tôi nghi ngờ vì cô ta có oan ức không?; không nói gì cả, tôi để lại tờ 100 vào trong kẹt như đã thấy và sẽ đợi một xem cô ta hành động ra sao.

Tôi vào phòng giám đốc Massé, xem lại hồ sơ của Isa, cô chỉ mới được mượn vào làm teller khoảng hai ba tháng nay mà thôi, cô là mẹ độc thân, có hai con nhỏ, mới ba tuổi và một tuổi rưỡi. Tôi bí mật lục lọi tìm kiếm camera của những ngày tháng trước thì thấy cô luôn luôn đem cash vào cuối ngày, không cất ngay vào phòng sắt chung của bank mà mặc áo coat to rộng vào làm như sắp soạn ra vẻ, rồi người cô che hết camera trên cao, bàn tay cô đưa một vật gì đó vào trong kẹt ngăn kéo rồi tự nhiên và nhuần nhuyễn, kể đó mới đem hộp cash vào bên trong

phòng dựng kết sọt chung khóa lại. Cô không dám lấy tiền ngay vì khi xong việc mọi người đều đông đúc dọn dẹp, nên cô phải chờ đến sáng hôm sau đến sớm nhất, nhẹ nhàng lấy sọt tiền đã cất từ tối hôm qua cho vào túi một cách dè dặt!

Tôi nghĩ thừa người suy nghĩ, lo lắng:

-Tôi mới vào đây có một ngày, thay thế giám đốc Massé khi ông ta bệnh, tôi phát hiện ra vụ “ăn cắp” này có gây thù chuốc oán không? có làm tổn hại đến đời sống của Isa không? cô ta có con nhũ, cuộc sống sẽ không dễ gì nếu tôi ...làm lớn chuyện, đưa việc cô ta?? Chắc chắn vụ này mà phanh phui thì Isa sẽ có án hình sự trong hồ sơ, sau này xin việc làm bất kỳ nơi đâu sẽ rất khó! Nếu tôi khoan dung cho cô thì không biết cô có thay đổi không? hoàn cảnh của cô vẫn cứ khó khăn như vậy thì tôi sợ rằng cô vẫn chứng nào tật nấy. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao cô lại đến bank rất sớm!

Tiếng cửa vang lên, Isa bước vào lúc 7:35; thấy tôi đã có mặt, cô ta có chút thất vọng, vẫn lên tiếng chào hỏi:

-Sao cô Lyly đến sớm thế? ... cô thật chăm chỉ!

-Cô... cũng đến sớm quá đấy chứ!

-Tôi rất thích đến sớm để có nhiều thì giờ soạn cho giờ mặt cửa.

Tôi làm bộ cúi mặt xuống bàn làm việc, nhưng cặp mắt vẫn không rời bóng lưng của cô ta, cô vào sớm để mua lấy sọt tiền đã giấu của tối hôm trước đây mà!

Cứ ngày làm việc, tôi luôn băn khoăn nghĩ về cô ta, thấy tội nghiệp cho hoàn cảnh nghèo khó, cuộc sống neo đơn với hai con nhũ, nhưng không thể “ăn cắp”! không thể làm hành động xấu đó, nếu tôi che giấu cho cô ra tức là đang lừa, tán dương hành động xấu đó sao! Mà nếu đưa ra ánh sáng thì chắc chắn tương lai của cô ta sẽ bị tiêu diệt! Phải làm sao đây?

Tôi gọi hai người còn vào, kể hết câu chuyện cho họ nghe,

chúng tôi cùng nhau xem lại camera, ai cũng thấy rõ ràng bàn tay cô Marthe đưa một vật gì đó vào góc khuất cửa ngăn kéo, sau đó choàng coat rộng vào để che đi...Chúng tôi tiếp tục theo dõi sự việc này trong bí mật thêm hai ngày sau, vốn xảy ra như thế. Tiền vốn cứ bị hụt \$100.00!!

Cuối cùng đến ngày thứ tư, cả ba chúng tôi cùng quyết định thêu một bức thư cho Isa thôi việc ngay lập tức với lý do hết hợp đồng, bắt đầu lại số tiền đã lấy (việc này ghi trên một tờ đơn khác), không để cập trên bức thư và cả hai sơ cá nhân việc ăn cắp tiền của nhà bank, để cho cô ta có một con đường sống trong tương lai; trên bức thư tôi có ghi thêm là cô ta rất nhanh nhẹn, thông minh, xin hãy nhận cô ta vào làm những công việc không trực tiếp dính líu đến tiền bạc.

Isa đã khóc lóc xin tha thứ và vô cùng hối hận đã làm việc không tốt này vì quá túng bấn, hai con nhỏ; cô ta xin cam kết trả số tiền đã lấy lại cho chúng tôi vào mỗi tuần lương nếu cô xin được việc khác và cầu xin chúng tôi đừng ghi điếm xấu vào hồ sơ. Cô cam kết sẽ không bao giờ tái phạm.

Sau một tuần, giám đốc Massé hết bệnh về lại chức vụ, ông ta đã cảm ơn tôi hết lời tìm ra nguyên nhân thiếu hụt tiền trong vài ba tháng qua; bà Solange cũng đã biết được tôi xử lý thật tốt việc đưa người trong sự nhân đạo, bà càng đặt niềm tin vào tôi hơn nữa.

Sau đó bà đã cân nhắc tôi lên một cơ quan khác coi về sự biến động giá cả thị trường chứng khoán và đầu tư của những khách hàng giàu có trong nhà bank, dĩ nhiên tôi lại phải đi học một khóa tu nghiệp sáu tháng nữa trong niềm hân hoan.

Tôi luôn luôn biết ơn những “người sống” đã giúp sự tiến thân của tôi trong hơn 32 năm cống hiến công sức tại Montreal-Canada quê hương thứ hai, cảm ơn luôn cả những “người đã khuất” ở nhà xác Sacré-Coeur mà tôi run sợ khi đi ngang qua trong suốt một tuần lễ làm việc năm ngày, có thể chính họ đã

run ròi cho tôi thành công trong vụ tìm ra th phạm chẳng? Đ ròi được thăng chức cao trong suất phòn còn lại của sự nghiệp.

Nay v hưu... non, ngòi suy ngòm lại cuộc đời thăng tròm, tôi muòn ghi ơn cuộc đời, còm tạ những người mà tôi đã may mòn có duyên lành gặp gỡ và mãi còu mong cho mọi người nhiều điòu tốt đẹp nhòt.

(Montreal, Nov 2024)

Sòi Ngọc